

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ ГЛАСЪТ НА ЗДРАВИА РАЗУМ

Част 0 от „Вещерът“

Превод от полски: Васил Велчев, 2008

chitanka.info

1

Тя дойде при него на зазоряване.

Влезе много предпазливо, тихо, пристъпвайки безшумно, плувайки през стаята като мираж, като видение, а единственият звук, съпътстващ движението ѝ, бе от допира на наметалото ѝ с голата ѝ кожа. Но точно това едва уловимо, едва чуващо се шумолене събуди вечерта, а може би само го изтръгна от състоянието на полусън, в което той се люлееше монотонно, сякаш потънал в бездънна бездна, увиснал между дъното и повърхността на спокойно море, сред леко извиващите се нишки на водораслите.

Той не помръдна, дори не трепна. Девојката стигна до него, свали наметалото си и бавно и нерешително опря коляно в леглото. Той я наблюдаваше изпод спуснатите си ресници, без да се издава, че не спи. Тя внимателно се качи върху леглото, върху него, обхвана го с бедрата си. Опирайки се на напрегнатите си ръце, погали лицето му с косите си, които ухаеха на лайка. Приведе се решително и някак нетърпеливо и зърната на гърдите ѝ докоснаха клепачите му, бузите, устните. Той се усмихна и бавно, внимателно и нежно хвана ръцете ѝ. Тя се изправи, изплъзвайки се от пръстите му, сияеща, размита от мъгливите отблясъци на изгрева. Той се размърда, но тя го спря с решителен натиск на ръцете си и с леки, но настойчиви движения на бедрата затърси отговор.

Той отговори. Тя вече не отбягваше дланите му, отметна глава, тръсна косата си. Очите ѝ, които той видя, когато тя доближи лицето си до неговото, бяха огромни и тъмни, като очите на русалка.

Полюлявайки се, той потъна в морето от лайка, което се развълнува и зашумя, изгубило покой.

2

3

I

— Гералт.

Той вдигна глава и се изтръгна от съня. Слънцето вече беше високо и ослепителните му златисти лъчи упорито проникваха през процепите в капака на прозореца. Вещерът прикри очите си с длан — ненужен, неосъзнат жест, от който по никакъв начин не можеше да се избави. А беше достатъчно само да свие зениците си, за да ги превърне в отвесни процепи.

— Вече е късно — каза Ненеке, отваряйки капаците. — Успахте се. Йола, изчезвай. Веднага.

Девојката се изправи рязко, наведе се и вдигна от пода наметалото си. Върху рамото му, там, където току-що се бе допирала устата ѝ, Гералт усети струйка все още топла слюнка.

— Почакай — изрече той неуверено. Тя го погледна и бързо се извърна.

Беше се променила. Вече нищо не бе останало от онази русалка, от онова сияещо видение от лайка, което беше на разсъмване. Очите ѝ бяха сини, а не черни. И беше осеяна навсякъде с лунички — по носа, гърдите, раменете. Луничките бяха много привлекателни и отиваха на цвета на кожата ѝ и червените ѝ коси. Но той не ги виждаше тогава, на разсъмване, когато тя бе негова мечта. Той забеляза със срам и съжаление, че ѝ е обиден, защото е престанала да бъде мечтата му. Никога нямаше да си прости това съжаление.

— Почакай — повтори. — Йола... Исках...

— Не ѝ говори нищо, Гералт — каза Ненеке. — Така или иначе тя няма да ти отговори. Върви си, Йола. Побързай, дете.

Девојката, загърнала се с наметалото, се забърза към вратата, шляпайки по пода с босите си стъпала, смутена, изчервена, засрамена. Вече с нищо не напомняше на...

Йенефер.

— Ненеке — каза той, докато си обличаше ризата. — Надявам се, че нямаш претенции... Че няма да я накажеш?

— Глупчо — изсумтя жрицата, приближавайки се до леглото. — Забрави ли къде си? Това не е отшелнически дом и не е Съвет на старейшините. Това е храм на Мелителе. Нашата богиня не забранява на жриците си... нищо. Почти.

— Но ти ѝ забрани да говори с мен.

— Не съм ѝ забранила, а ти посочих колко е безсмислено. Йола мълчи.

— Какво?

— Мълчи, защото е дала такъв обет. Това е една от формите на саможертва, благодарение на които... Какво съм тръгнала да ти обяснявам, така или иначе няма да разбереш, дори няма да се опиташ да разбереш. Знам какво е отношението ти към религията. Чакай, не бързай да се обличаш. Искам да видя как зарастват раните на шията ти.

Тя седна на края на леглото и умело размота плътната ленена превръзка. Той се намръщи от болка.

Веднага след пристигането му в Еландер Ненеке свали безобразните груби шевове с обуцарски конец, направени във Визим, отвори раната и го бинтова отново. Резултатът беше налице — бе дошъл в храма почти здрав, само може би не напълно подвижен. Сега отново се чувстваше болен и изтощен. Но не протестираше. Познаваше жрицата от дълги години и знаеше колко големи са познанията ѝ в лечителството и колко богата и разнообразна беше аптеката ѝ. Лечението в храма на Мелителе можеше само да му е от полза.

Ненеке опипа раната, проми я и започна да го хока. Той вече знаеше думите ѝ наизуст — жрицата не пропускаше случай да му се накара винаги, когато погледът ѝ попаднеше на следите от ноктите на принцесата на Визим.

— Какъв ужас! Да позволиш на най-обикновена вампирка да те осакати така! Мускулите, сухожилията — още малко и е щяла да разкъса сънната ти артерия! Велика Мелителе, Гералт, какво става с теб? Как си могъл да я допуснеш толкова близо? Какво си искал да направиш? Да я почистиш?

Той не отговори, само леко се усмихна.

— Не ми се усмихвай глупаво! — Жрицата стана и взе от скрина торбата с лекарствата. Въпреки че беше пълна и ниска, тя се движеше

с лекота и изящество. — В случилото се няма нищо забавно. Губиш рефлексите си, Гералт.

— Преувеличаваш.

— Изобщо не преувеличавам. — Ненеке сложи върху раната зелена кашичка, която миришеше остро на евкалипт. — Не бива да позволяваш да бъдеш ранен, а ти си позволил, при това — доста сериозно. Направо фатално. Дори при невероятните ти способности за регенерация ще минат месеци, докато възстановиш напълно подвижността на шията си. Предупреждавам те, през това време се въздържай да мериш сили с пъргави противници.

— Благодаря за предупреждението. Можеш ли да ме посъветваш от какво ще живея тогава? Освен да събера няколко госпожици, да си купя фургон и да направя пътуващ публичен дом?

Ненеке сви рамене, докато с бързи и уверени движения на пълните си ръце превързваше шията му.

— Искаш да те уча как да живееш? Да не съм ти майка? Е, готово. Можеш да се обличаш. В столовата те чака закуска. Побързай, иначе ще трябва да се обслужваш сам. Нямам намерение да държа момичетата в кухнята до обяд.

— Къде да те намеря после? В светилището?

— Не. — Ненеке се изправи. — Не в светилището. Тук те обичат, вечерю, но не се мотай из светилището. Иди да се разходиш. Аз сама ще те намеря.

— Добре.

II

Гералт минаваше вече за четвърти път по заобиколената от тополи алея, водеща от портата до жилищните помещения и по-нататък — към изсечените в стръмна скала постройките на светилището и главния храм. След кратък размисъл той реши да не се връща в жилището си и зави към градините и стопанските постройките. Там няколко послушнички със сиви работни дрехи усърдно плевяха лехите и хранеха птиците в курниците. Това бяха предимно много млади девойки, почти деца. Някои от тях го поздравяваха с кимване или усмивка. Той отвръщаше на поздравите, но не позна нито една. Макар и да идваше често в храма, понякога два пъти годишно, той никога не срещаше повече от три-четири познати лица. Девойките идваха и си отиваха — ставаха врачки в други храмове, акушерки и лекари, специализирали се по детски и женски болести, странстващи друидки, учителки или гувернантки. Но нямаше недостиг на нови девойки — те пристигаха отвсякъде, дори от най-отдалечените райони. Храмът на Мелителе в Еландер се ползваше с широка известност и заслужена слава.

Култът към богинята Мелителе беше един от най-древните, а в своето време и един от най-разпространените и корените му отиваха в незапомнени, още предчовешки времена. Почти всяка нечовешка раса и всяко първобитно, все още чергарско човешко племе почиташе някаква богиня на урожая и плодородието, покровителка на земеделците и градинарите, пазителка на любовта и домашното огнище. Голяма част от култовете се бяха слели и така се бе появил култът към Мелителе.

Времето, което беше постъпило доста безмилостно с други религии и култове, надеждно изолирайки ги в забравени, рядко посещавани, забутани в градските квартали църкви и храмове, се бе отнесло милостиво към Мелителе. Тя все така не страдаше от недостиг нито на последователи, нито на покровители. Учените, анализиращи популярността на богинята, обикновено достигаха до най-древните култове на Великата Майка, Майката Природа, посочваха връзките с

природните цикли, с възраждането на живота и други явления с гръмки наименования. Приятелят на Гералт, трубадурът Лютичето, мечтаещ да стане специалист по всичко, което човек може да си представи, търсеше по-прости обяснения. Култът към Мелителе, казваше той, е типично женски култ. Мелителе е покровителка на плодовитостта, раждането, опекун на акушерките. А на раждащата жена ѝ се налага да креци. Освен обичайните писъци, чиято същност се свежда до лъжовни обещания, че за нищо на света повече няма да се отдаде на някой скапан мъж, раждащата жена трябва да призове на помощ някое божество, а никой не подхожда за целта повече от Мелителе. Тъй като, твърдеше поетът, жените са раждали, раждат и ще раждат, богинята Мелителе не е заплашена от загуба на популярността си.

— Гералт?

— Тук ли си, Ненеке? Търсих те.

— Мен ли? — Жрицата го погледна усмихнато. — Или Йола?

— Също и Йола — призна си той. — Имаш ли нещо против?

— Сега — да. Не искам да ѝ пречиш и да ѝ отвличаш вниманието. Тя трябва да се приготвя и да се моли, ако искаме да се получи нещо от трансa ѝ.

— Вече ти казах — рече той студено, — че не искам никакъв транс. Не мисля, че ще има полза от него.

— А аз — намръщи се леко Ненеке — не мисля, че ще има вреда от него.

— Не могат да ме хипнотизират, имам имунитет. Страхувам се за Йола. Това може да бъде прекалено голямо усилие за медиум.

— Йола не е медиум и не е умствено изостанала гадателка. Тя е девойка, ползваща се с особеното благоразположение на богинята. Бъди така добър да не правиш глупави гримаси. Казах ти, че ми е известно отношението ти към религиите. Това никога не ми е пречило особено много и мисля, че и в бъдеще няма да ми пречи. Не съм фанатичка. Никой не ти забранява да мислиш, че ни управлява Природата и скритата в нея Мощ. Свободен си да мислиш, че боговете, включително и моята Мелителе, са само персонификация на тази Мощ, измислени за простолудието, за да я разбере по-лесно и признае съществуването ѝ. Според теб това е сляпа сила. А на мен, Гералт,

вярата ми позволява да очаквам от природата това, което е въплътено в моята богиня — ред, принципи, добро. И надежда.

— Знам.

— Щом знаеш, защо не се доверяваш на трансa? От какво се страхуваш? Да не те карам да си биеш челото в пода пред статуята и да пееш църковни песни? Гералт, ние просто ще поседим заедно — ти, аз и Йола. И ще видим дали способностите на тази девойка ще ни помогнат да се ориентираме в кълбото от сили, които те обгръщат. Може би ще узнаем нещо, което си струва да знаем. А може и да не узнаем нищо. Възможно е обгръщащите те сили на предопределение да не пожелаят да ни се обявят, да останат скрити и непонятни. Не знам. Но защо не опитаме?

— Защото е безсмислено. Не ме обгръщат никакви кълба предопределение. А и да ме обгръщат, за какъв дявол да се ровим в тях?

— Гералт, ти си болен.

— Искаш да кажеш ранен.

— Знам какво искам да кажа. С теб нещо не е наред, усещам го. Нали те познавам от дете, когато ми стигаше до кръста. А сега усещам, че те е обхванал някакъв адски вихър, че си се объркал, попаднал си в примка, която постепенно се затяга около теб. Искам да знам какво става. Няма да успея сама, принудена съм да разчитам на способностите на Йола.

— Не възнамеряваш ли да проникнеш прекалено дълбоко? И за какво е тази метафизика? Ако искаш, ще ти се изповядам. Ще запълня вечерите ти с разкази за най-интересните събития от последните няколко години. Нареди да приготвят буренце с бира, за да не ми пресъхне гърлото, и можем да започнем още сега. Само че се страхувам, че ще се разочароваш, защото няма да намериш в разказите ми никакви кълба и примки. Това са обикновени вещерски истории.

— Ще ги послушам с удоволствие. Но трансът, повтарям, няма да попречи.

— А не ти ли се струва — усмихна се той, — че моята невяра в смисъла на такъв транс предварително го прави нецелесъобразен?

— Не. И знаеш ли защо?

— Защо?

Ненеке са наведе напред и го погледна в очите, като се усмихваше някак странно.

— Защото това би било първото известно ми доказателство, че невярата има някаква сила.

3

— Аз съм Фалвик, граф Моен. А това е рицарят Тайлес от Домдал.

Гералт се поклони небрежно. И двамата рицари бяха с доспехи и карминови наметала със знака на Бялата роза на лявото рамо. Това го поучуди — в околността, доколкото знаеше, нямаше нито едно подразделение на този орден.

Ненеке се усмихна на вид спокойно и безгрижно, когато забеляза учудването му.

— Тези благородни господа — каза тя между другото, разполагайки се удобно на своето подобно на трон кресло, — са на служба при владетеля на тукашните земи, дук Херевард.

— Княз — поправи я с натъртване Тайлес, по-младият от рицарите, втренчил в нея ясните си сини очи, изпълнени с омраза. — Княз Херевард.

— Да не навлизаме в подробности — усмихна се Ненеке. — По мое време князе се наричаха само онези, в чиито жили тече кралска кръв, но в наши дни, изглежда, това вече няма значение. И така, представих ти тези господа, а сега ще ти обясня целта на посещението на рицарите от Бялата роза в моята скромна обител. Трябва да знаеш, Гералт, че капитулът се опитва да получи от Херевард обработваема земя за Ордена, поради което много рицари на Розата са постъпили на служба при княза. А мнозина местни, като Тайлес например, са му се заклели във вярност и са приели червеното наметало, което толкова му отива.

— Това е чест за мен. — Вещерът се поклони толкова небрежно, колкото и предишния път.

— Не мисля — отговори студено жрицата. — Те не са дошли, за да ти окажат чест. Напротив. Искат колкото се може по-скоро да се махнеш оттук. Казано накратко и по същество, възнамеряват да те изгонят. Смяташ ли това за чест? Аз — не. Аз смятам това за обида.

— Мисля, че благородните рицари напразно са си направили труда да дойдат — сви рамене Гералт. — Нямам намерение да се заселвам тук. Ще си отида сам, при това скоро, и няма нужда да ме карат да бързам и да ме побутват.

— Веднага! — изрева Тайлес. — Моментално! Князът заповяда...

— На територията на този храм заповядвам аз — прекъсна го Ненеке със студен, властен тон. — Обикновено се стремя разпорежданията ми да не влизат в голямо противоречие с политиката на Херевард. Ако, разбира се, политиката му е достатъчно логична и разбираема. В този конкретен случай тя е ирационална, затова не смятам да я възприемам сериозно, тъй като не заслужава това. Гералт от Ривия е мой гост, господа. Престоят му в моя храм ми е приятен. Затова Гералт от Ривия ще остане в храма ми колкото си иска.

— Имаш нахалството да противоречиш на княза, жено? — извика Тайлес, отмятайки наметалото си и демонстрирайки в цялата му красота рифелования, украсен с месинг нагръдник. — Осмеляваш се да подриваш авторитета на властта?

— По-тихо — каза Ненеке и присви очи. — Понижи тона. Не забравяй какво говориш и с кого говориш.

— Знам с кого говоря! — пристъпи напред рицарят. Фалвик, по-възрастният, го хвана здраво за лакътя и така го стисна, че желязната ръкавица изскърца. Тайлес се дръпна яростно. — А говоря това, което изразява волята на княза, господарке на тукашните владения! Знай, жено, че отвън ни чакат дванайсетина мъже...

Ненеке мушна ръка във висящата на кръста ѝ торбичка и извади малко порцеланово бурканче.

— Наистина не знам — каза тя спокойно — какво ще се случи, ако разбия това бурканче в краката ти, Тайлес. Може да се разкъса белият ти дроб. Не е изключено да се покриеш с козина. А може и едното, и другото едновременно, кой знае? Може би само милостивата Мелителе.

— Осмеляваш се да ме заплашваш с магии, жрицо? Нашите войници...

— Достатъчно е само един от вашите войници да докосне някоя от жриците на Мелителе, и ще увисне на акациите край пътя при самия град, и то още преди слънцето да докосне хоризонта. Те много добре

знаят това. А и ти също, Тайлес, така че престани да говориш грубости. Акуширала съм при раждането ти, сополанко, и ми е жал за майка ти, но не изкушавай съдбата. Не ме карай да те уча на добри обноски!

— Е, добре, добре — намеси се вещерът, на когото всичко това вече му бе омръзнало. — Изглежда, моята скромна личност може да стане причина за сериозен конфликт, а аз не виждам причина да се правя, че не осъзнавам това. Господин Фалвик, вие ми изглеждате по-уравновесен от вашия спътник, който, както виждам, е млад и буен. Чуйте ме, господин Фалвик, обещавам скоро да напусна района, след два-три дни. Заявявам също, че не съм искал и няма да поискам да работя тук, да изпълнявам и приемам поръчки. Не съм тук като вещер, а като частно лице.

Граф Фалвик го погледна в очите и Гералт веднага осъзна заблудата си. Очите на рицаря от Бялата роза бяха изпълнени с чиста, невъзмутима и непоколебима омраза. И вещерът разбра, че съвсем не го гони дук Херевард, а Фалвик и подобните нему.

Рицарят се обърна към Ненеке, поклони се в знак на уважение и започна да държи реч. Говореше спокойно и уважително. Говореше логично. Но Гералт знаеше, че Фалвик лъже най-безсрамно.

— Уважаема Ненеке, моля да ме извините, но княз Херевард, моят сеньор, не желае да вижда във владенията си вещера Гералт от Ривия. Няма значение дали Гералт от Ривия преследва чудовища, или се смята за частно лице. Князът знае, че Гералт от Ривия не може да бъде частно лице. Вещерът привлича неприятности, както магнит — железни стърготини. Магьосниците се възмуцават и изпращат петиции, друидите открито заплашват...

— Не виждам причини да карам Гералт от Ривия да страда заради разпуснатостта на местните магьосници и друиди — прекъсна го жрицата. — Откога Херевард започна да се интересува от мнението им?

— Стига празни приказки — вдигна глава Фалвик. — Или не се изразявам достатъчно ясно, уважаема Ненеке? Тогава ще кажа толкова ясно, че по-ясно не може да бъде: нито княз Херевард, нито капитулът на Ордена нямат намерение да търпят нито ден в Еландер вещера Гералт от Ривия, известен като Касапина от Блавикен.

— Тук не е Еландер! — скочи от креслото жрицата. — Тук е храм на Мелителе! А аз, Ненеке, главната жрица на Мелителе, няма да ви търпя нито минута повече в храма, господа!

— Господин Фалвик — обади се тихо вещерът, — вслушайте се в гласа на здравия разум. Не искам усложнения, а ми се струва, че и на вас не са ви от полза. Ще напусна района най-много след три дни. Не, Ненеке, моля те, замълчи. Така или иначе отдавна трябваше да съм тръгнал. Три дни, графе. Не моля за повече.

— И правилно постъпваш, че не молиш — каза жрицата, преди Фалвик да успее да отговори. — Чухте ли, момчета? Вещерът ще остане тук още три дни, защото такава е желанието му. А аз, жрицата на Великата Мелителе, ще го приема тук за тези три дни, защото такава е моето желание. Предайте това на вашия Херевард. Не, не на Херевард. Предайте го на неговата съпруга, благородната Ермела, и добавете, че ако не иска да секнат доставките на афродизиак от моята аптека, нека да успокои дука. Нека обуздава капризите и прищевките му, които все повече започват да приличат на кретенизъм.

— Достатъчно! — извика тънко Тайлес, и гласът му премина във фалцет. — Не желая да слушам как някаква шарлатанка обижда моя сеньор и неговата съпруга! Няма да простя такава неуважение! От днес тук ще управлява Ордена на Бялата Роза. Край с вашите разсадници на мрак и предрасъдъци. А аз, рицарят на Бялата Роза...

— Чуй какво ще ти кажа, сополанко — прекъсна го Гералт, усмихвайки се зловещо. — Сдържай мръсното си езиче. Разговаряш с жена, която трябва да се уважава. Особено от рицар на Бялата Роза. Наистина, за да станеш такъв, в последно време е достатъчно да се внесат в касата на капитула хиляда новиградски крони, поради което Ордена е станал сбирщина от издънки на лихвари и шивачи, но, надявам се, все още сте запазили някаква почтеност? Или греша?

Тайлес пребледня и посегна към меча си.

— Господин Фалвик — каза Гералт, без да спира да се усмихва, — ако той извади меча, ще му го взема и ще го напляскам по задника. А после ще го изхвърля през вратата.

С трепереща ръка Тайлес измъкна от колана си желязна ръкавица и я хвърли на пода пред краката на вещера. Ръкавицата иззвънтя.

— Ще отмия обидата на Ордена с твоята кръв, изроде! — изписка той. — Предизвиквам те на дуел! Ела на двора!

— Нещо ти падна, синко — изрече спокойно Ненеке. — Вдигни го, моля, тук не се разрешават спорове, това е храм. Фалвик, изведи този глупак, иначе нещата ще приключат зле за него. Знаеш какво трябва да предадеш на Херевард. Впрочем, ще му напиша писмо лично — нещо ти нямам доверие. Махайте се оттук. Надявам се, можете да намерите изхода сами?

Фалвик, стиснал разярения Тайлес с желязна хватка, се поклони със звън на доспехите. После погледна вещера в очите. Гералт не се усмихна. Фалвик прехвърли през рамо карминогото си наметало и каза:

— Това не беше последното ни посещение, уважаема Ненеке. Ще се върнем.

— Точно от това се опасявах — отвърна студено жрицата. — Хич няма да ми е приятно.

4

— Нека да поговорим, Йола.

Имам нужда от този разговор. Казват, че мълчанието е злато. Възможно е, не знам. Във всеки случай, то си има своя цена. Която трябва да се плати.

На теб ти е по-лесно, да, не отричам. Ти си избрала доброволно мълчанието, ти си направила от него жертва за своята богиня. Аз не вярвам в Мелителе, не вярвам и в съществуването на други богове, но ценя твоя избор, твоята жертва, ценя и уважавам това, което вършиш. Защото твоята вяра и посвещение, цената за мълчанието, която ти плащаш, ще те направят по-добра, по-достойна. Поне могат да те направят. А моята невяра не може нищо. Тя е безсилна.

Питаш: в какво вярвам аз в такъв случай?

Вярвам в меча.

Както виждаш, имам два от тях. Всеки вещер има по два меча. Недоброжелателите казват, че сребърният е за чудовища, а стоманеният — за хора. Разбира се, това не е вярно. Има чудовища, които могат да се убият само със сребърния меч, но се срещат и такива, за които желязото е смъртоносно. Не, Йола, не всяко желязо, а само онова, което се съдържа в метеоритите. Питаш: какво е това метеорит? Това са падащите звезди. Виждала си неведнъж падащи звезди — къси, светещи чертички на нощното небе. Когато си ги виждала, сигурно си си пожелавала нещо, може би за теб това е бил поредният повод да повярваш в боговете. За мен метеоритът е само парче метал, което пада и се забива в земята. Метал, от който може да се изкове меч.

Можеш, разбира се, че можеш да вземеш меча ми. Виждаш ли колко е лек? Дори ти го вдигаш без усилие. Не! Не докосвай острието, ще се нараниш. То е по-остро от бръснач. Такова трябва да бъде.

О, да, често тренирам. Всяка свободна минута. Не бива да губя навичките си. И тук, в най-уединеното кътче на храмовия парк, дойдох също да се разкърша, да изхвърля от мускулите си противното, вредно

вцепеняване, което ме обзема, течащата по жилите ми студенина. А ти ме намери. Забавно, от толкова дни се опитвам да те открия. Исках...

Нуждая се от този разговор, Йола. Да поседнем, да поговорим малко.

Казвам се Гералт. Гералт от... Не. Просто Гералт. Гералт от никъде. Аз съм вещер.

Домът ми е Каер Морхен. Средището на вещерите. Оттам съм. Има... Имаше такава крепост. Малко е останало от нея.

Каер Морхен... Там създавах такава като мен. Сега вече не правят това, а в Каер Морхен не живее никой. Никой, освен Весемир. Питаш кой е Весемир? Моят баща. Защо се учудваш? Какво странно има в това? Всеки има някакъв баща. Моят е Весемир. Какво от това, че не е истинският? Истинския не го познавам, майка си — също. Дори не знам дали са още живи. И, общо взето, ми е безразлично.

Да, Каер Морхен... Преминах там през обикновена мутация. Първо изпитанието с Треви, а после — както обикновено. Хормони, билки, вируси. И отново. И още веднъж. Докато не се появи резултат. Казаха, че съм понесъл Трансформацията удивително добре, боледувах много кратко. И решиха, че съм достатъчно имунизиран и ме взеха за следващите си... експерименти. Те бяха по-тежки. Значително по-тежки. Но, както виждаш, оцелях. Единственият от всички, които избраха за експериментите. Оттогава имам бели коси. Пълно отсъствие на пигментация. Както се казва — страничен ефект. Дребна работа. Почти не пречи.

После ме обучавах на всичко. Доста дълго. И най-накрая дойде денят, в който напуснах Каер Морхен и излязох по пътищата. Вече си имах медальон. Ето този. Със знака на Школата на Вълка. Дадох ми и два меча — сребърен и стоманен. Освен мечовете носех със себе си убеждения, ентузиазъм, мотивация и... вяра. Вяра в това, че съм нужен и полезен. Защото, Йола, светът, изглежда, беше пълен с чудовища и зверове, а моята задача беше да защитавам онези, които са заплашени от тях. Когато потеглях от Каер Морхен, си мечтаех да се срещна с първото си чудовище, нямах търпение да дойде моментът, в който ще се изправя лице в лице с него. И дочаках този момент.

Първото ми чудовище, Йола, беше плешиво и имаше отвратителни зъби. Срещнах го по пътя, където заедно с колегите си чудовища, мародери от някаква армия, бяха спрели каруцата на

някакви селяни и той беше измъкнал навън едно момиче, вероятно на тринайсет, а може би и по-малко. Приятелчетата му държаха бащата на момичето, а плешивият разкъсваше роклята ѝ и крещеше, че ѝ е време да научи какво е истински мъж. Това ми се стори ужасно смешно. Плешивият пусна момичето и се хвърли към мен с брадвата си. Беше страшно бавен, но силен. Падна чак на втория удар. Ударите не бяха много точни, но, бих казал, много ефективни — такива, че приятелчетата на плешивия избягаха, щом видяха какво може да направи с човек вещерски меч...

Не ти ли е скучно, Йола?

Нуждая се от този разговор. Много се нуждая.

Докъде бях стигнал? Аха, до първото си благородно дело. Разбираш ли, Йола, в Каер Морхен ми бяха набили в главата, че не бива да се забърквам в такива истории, трябва да ги отбягвам, да не се правя на странстващ рицар и да не върша работата на органите на реда. Излязох по пътищата не за да се правя на герой, а за да върша поръчаната ми работа срещу заплащане. А аз се намесих като първия глупак, когато не бях изминал и петдесет мили от подножието на планините. Знаеш ли защо направих това? Искях обляното в сълзи момиче да целуне ръката ми, на мен, нейния спасител, а баща ѝ да падне на колене и да ми благодари. Вместо това бащата на момичето избяга заедно с мародерите, а момичето, върху което се беше изляла доста кръв от плешивия, зарева и изпадна в истерия, а когато се приближих, загуби съзнание от уплаха. Оттогава почти никога не съм се забърквал в такива истории.

Вършех си работата. Бързо трупах опит. Приближавах се до селските огради, спирах се при градинките в селищата и градчетата. И чаках. Когато хората ме плюеха, ругаеха и замеряха с камъни, си отивах. Ако някой излезеше и ми дадеше задача, я изпълнявах.

Посещавах градове и крепости, търсех обяви, окачени по стълбовете на кръстопътищата. Гледах за съобщения от рода на: „Спешно търся вещер. Заплащане — по споразумение.“ А после следваше оброчище, подземие, некропол или руини, горско дърво или пещера в планините, отрупана с кости или воняща на мърша. И нещо, чиято единствена цел е да убива. От глад, за удоволствие, изпълнявайки нечие болно желание или по други причини, но да убива. Мантикор, виверн, мъглак, жагница, жиритва, ужасник, горски

дух, гул, гравейр, върколак, гигаскорпион, кикимора, випер или някой от различните видове вампири. И имаше танц в тъмнината и размахване на меча. Имаше и страх и ужас в очите на онзи, който после ми връчваше наградата.

Грешки? Че как. Имаше.

Но винаги се придържах към принципите си. Не, не към кодекса. Понякога просто се прикривах зад кодекса. Хората харесват това. Онези, които имат кодекси и се ръководят от тях, ги почитат и уважават.

Не съществуват никакви кодекси, Йола. Още не е написан нито един кодекс за вещици. Аз си измислих свой кодекс. Просто го измислих. И съм се придържал към него. Винаги...

Всъщност не винаги.

Защото се е случвало уж всичко да ми е ясно, да нямам никакви съмнения. Просто е трябвало да си кажа: „А какво ми влиза в работата? Не е ли все едно, аз съм вещер.“ И да се вслушам в гласа на здравия разум. Да послушам интуицията си, ако не опита. Че дори и най-обикновения страх.

Трябвало е да послушам гласа на здравия разум...

Но не го слушах.

Мислех си, че избирам по-малкото зло. И избирах по-малкото зло. По-малкото зло! Аз, Гералт от Ривия. Когато наричат още Касапина от Блавикен.

Не, Йола. Не докосвай ръката ми. Контактът може да освободи в теб... Може да видиш...

А аз не искам да виждаш това. Не искам да го знаеш. Знам какво е моето предопределение, което върти меча като вихър. Моето предопределение? То върви след мен, но аз никога не поглеждам назад.

Примка? Да. Ненеке, изглежда, чувства това. Какво ме подлъга така тогава, в Цинтра? Нима трябваше да рискувам така глупаво?

Не, не и още веднъж не. Никога не поглеждам назад. И няма да се върна в Цинтра, ще я заобикалям като развъдник на чума. Никога няма да се върна там.

Да, ако пресмятанията ми са верни, детето трябва да се роди през май, около празника на Белетейн. Ако съм прав, това би било интересно стечение на обстоятелствата. Защото Йенефер също се е родила по време на Белетейн...

Да вървим, Йола, стъмва се.
Благодаря ти, че се съгласи да поговориш с мен.
Благодаря ти, Йола.
Не, не, нищо ми няма. Добре съм.
Съвсем добре.

5

— Гералт! Хей! Тук ли си?

Гералт откъсна поглед от пожълтелите грапави страници на „Историята на света“, произведение на Родерик дьо Новембре — интересна, макар и донякъде спорна творба, на изучаването на която се бе отдал предния ден.

— Тук съм. Какво има, Ненеке. Трябвам ли ти?

— Имаш гостенин.

— Пак ли? Кой е този път? Лично княз Херевард?

— Не. Този път е твоят приятел, Лютичето. Нехранимайкото, търтеят и безделникът, звездата на баладите и любовните стихове. Както винаги в блясъка на славата, надут и вонящ на бира. Искаш ли да се видиш с него?

— Разбира се. Та той е мой приятел.

Ненеке въздъхна и сви рамене.

— Не го разбирам това ваше приятелство. Двамата сте пълни противоположности.

— А те се привличат.

— Явно. Ето го, пристига — посочи тя с кимване. — Твоят знаменит поет.

— Наистина е знаменит, Ненеке. Няма да отречеш, че и ти си слушала баладите му, нали?

— Слушала съм ги, и още как — каза жрицата и смръщи вежди. — Какво пък, не съм много веща в тия работи, така че може точно умението му да преминава с лекота от затрогваща лирика към каруцарски език да се нарича талант. Както и да е. Извини ме, но аз няма да остана. Днес не съм в настроение нито за поезията му, нито за вулгарните му шеги.

От коридора долетя добродушен смях и дрънчене на лютня и на прага на библиотеката застана Лютичето, облечен с лилава салтамарка от дебело сукно с дантелени маншети и с килната шапка на главата.

Когато зърна Ненеке, трубадурът стори пресилено учтив поклон, замитайки пода с перото от чапла, забодено на шапката му.

— Приемете най-дълбоките ми почитания, уважаема майко — с писклив глас занарежда той. — Слава на великата Мелителе и на нейните жрици, изпълнени с мъдрост и добродетели...

— Стига превземки, Лютиче — изсумтя Ненеке. — И не ме наричай майка. Само при мисълта, че би могъл да си мой син, се ужасявам.

Тя се извърна и излезе, шумолейки с дългата си дреха. Лютичето направи няколко маймунски гримаси и нов престорен поклон.

— Все същата си е — каза той добродушно. — Все така не разбира от шегги. Бясна ми е, понеже малко си побъбрихме със сладката блондинка на портата, с онова чудно създание с дълги мигли и руса плитка чак до стегнатото задниче, което е грехота да не щипнеш. И аз го щипнах, а Ненеке се появи точно тогава и... Ама какво съм тръгнал да ти обяснявам. Здравсти, Гералт.

— Здравсти, Лютиче. Как разбра, че съм тук?

Поетът се изправи и придърпа нагоре панталона си.

— Бях във Визим. Чух за вампирката, разбрах, че си бил ранен. Досетих се къде би могъл да отидеш да се лекуваш. Виждам, че вече си здрав?

— Правилно виждаш. Ама я се опитай да обясниш това на Ненеке. Сядай да си побъбрим.

Лютичето седна, надникна в книгата, разтворена на масата, и се усмихна.

— История? Родерик дьо Новембре? Чел съм я, чел съм я. Когато следвах в академията в Оксенфурц, историята беше на второ място сред любимите ми предмети.

— А на първо?

— Географията — отвърна със сериозен тон поетът. — Атласът на света беше толкова голям, че зад него беше най-лесно да се скрие манерката с водка.

Гералт се засмя сухо, стана, свали от една полица „Гайните на магията и алхимията“ на Лунини и Тире и извади изотзад голяма дамаджана, оплетена в клонки от раката.

— Охо... — настроението на поета очевидно вдигна градусата си. — Мъдростта и вдъхновението все така намират убежище в

библиотеките. Ооо! Тази ми е любимата. Сливова, нали? Да, ето това е алхимията, което си е вярно, вярно си е. Ето го философският камък, наистина достоен за изучаване. За твое здраве, братко. Я, колко е силна!

— Какво те води насам? — Гералт взе от поета дамаджаната, надигна я и се закашля при изпъването на бинтованата си шия. — Накъде си се запътил?

— Наникъде. Тоест бих могъл да се запътя в твоята посока. За компания. Дълго ли смяташ да останеш тук?

— Не. Местният дук ми даде да разбере, че не съм желан гостенин в неговите владения.

— Херевард ли? — Лютичето познаваше всички крале, князе, владетели и сеньори от Яруга чак до Драконовите планини. — Хич не му се връзвай. Той няма да дръзне да си развали отношенията с Ненеке и богинята Мелителе.

— Не ща да си създавам излишни ядове. Пък и достатъчно се заседях тук. Ще тръгна на юг, Лютиче. Далеч на юг. Тук няма да си намеря работа. Цивилизация! За какво им е някакъв си вещер? Питам ги не се ли намира работа за мен, а те ме гледат като че ли съм изрод.

— Какви ги говориш? Каква цивилизация? Преди седмица дойдох от отсрещния бряг на река Буина и там се наслушах на какво ли не. Имало водници, виюни, ужасници, летавци и какво ли още не. Работа колкото щеш.

— И аз съм чувал най-различни неща. Половината са или измислени, или преувеличени. Не, Лютиче. Светът се е променил. Нещо приключва.

Поетът гаврътна от голямата дамаджана, присви очи и тежко въздъхна.

— Пак ли ще лееш сълзи за тъжната си вещерска съдба? Че и да философстваш? Откривам пагубните последици на неподходящи четива като това. Защото дори старият пръч Родерик дьо Новембре е стигнал до мисълта, че светът непрекъснато се променя. Изменчивостта на света по принцип е единствената идея в трактата му, с която мога да се съглася без никакви уговорки. Обаче тя не е чак толкова нова, че да ми я пробутва и да се прави на велик мислител, което е съвсем неуместно.

Вместо отговор Гералт също отпи от дамаджаната.

— Да — отново въздъхна Лютичето. — Светът се променя, слънцето залязва, а водката свършва. Според теб кое друго свършва? Спомена нещо за приключване, философе.

— Ето ти няколко примера — рече Гералт след кратко мълчание. — От последните два месеца, прекарани на този бряг на Буина. Веднъж отивам на реката и гледам — мост. Под моста седи трол и иска такса от всеки минувач и ездач. Който не се бръкне, плаща със счупен крак, ако не и два. Отивам при кмета и го питам колко ще ми плати за трола. На кмета му увисна ченето от смайване. Как така, пита ме той, че кой ще оправя моста, ако си нямаме трол? Тролът се грижи за моста, редовно го поправя, бъхти се с пот на челото, за да си свърши съвестно работата, та да е здрав мостът. Хубаво. Продължих по пътя си, гледам — видлогон. Дребен такъв, само пет аршина от носа до опашката. Лети, сграбчил овца в ноктите си. Веднага отидох в селото и ги питам: колко ще платите за гадината? Селяните наскачаха и се развикаха: не, недей, че това е любимият дракон на най-малката дъщеря на нашия барон, ако само люспичка падне от него, баронът ще запали селото, а нас живи ще одере. Продължавам пътя си и усещам, че все повече огладнявам. Питам за работа, намира се, обаче каква? На този да хвана русалка, на онзи — нимфа, на трети — самодива... Съвсем са се побъркали, по селата е пълно с хубави девойки, ама не, дай им такава, дето не е човек. Друг ме помоли да убия войсилк и да им занеса кост от дланта му, понеже като се смелела и се добавела в чорбата, подсилвала потентността.

— Точно това са втели-некипели — вметна Лютичето. — Пробвал съм. Нищо не усилва, а чорбата става като отваря от партенки. Но щом хората вярват и са готови да плащат...

— Няма да убивам войсилки. Нито пък други безобидни същества.

— Значи ще си ходиш с празен стомах. Освен ако не си смениш работата.

— С каква?

— Не е ли все едно? Стани свещеник. С твоите принципи, морал, познаване на човешката природа и изобщо на всичко съществуващо ще се справяш добре. Това, че не вярваш в никакви богове, не е проблем. Малцина от свещениците, които познавам, са вярващи. Стани свещеник и престани да се самосъжеляваш.

— Не се самосъжалявам. Отбелязвам фактите.

Лютичето кръстоса крака и с интерес се загледа в изтърканата си подметка.

— Ти, Гералт, ми приличаш на стар рибар, който в края на живота си открива, че рибата вони, а водата е студена и от нея те въртят ставите. Бъди последователен. От приказки и оплаквания полза няма. Ако аз видя, че потребността от поезия се изчерпва, ще закача лютнята на пирон и ще стана градинар. Ще отглеждам рози.

— Глупости. Ти не си способен на подобна саможертва.

— Какво пък — съгласи се поетът, като продължи проучването на подметката си. — Може и да си прав. Обаче занаятите ни са малко различни. Търсенето на поезия и на мелодиите на лютнята никога няма да секне. При теб нещата са по-зле. Вие, вещерите, сами се лишавате от работа. Бавно, но сигурно. Колкото по-добре и по-съвестно работите, толкова по-малко работа ви остава. Та нали целта, смисълът на вашето съществуване е свят без чудовища, спокоен и безопасен. Тоест свят, в който вещерите не са необходими. Парадокс, нали?

— Така е.

— Много отдавна, когато още имало еднорози, имало и голяма група от девойки, които пазели девствеността си, за да могат да ходят на лов за еднорози. Спомняш ли си тази легенда? А ловците на плъхове с техните свирни? Хората направо са се биели, за да ползват услугите им. А плъховете били избити от алхимиците, които измислили силни отрови, но помогнали и домашните котки, поровете и невестулките. Зверчетата се оказали по-евтини, по-приятни и не пиели толкова бира. Долавяш ли аналогията?

— Долавям я.

— Тогава се възползвай от чуждия опит. Девствениците, занимаващи се с лов на еднорози, веднага престанали да бъдат девственици, когато останали без работа. Някои, в стремежа си да наваксат годините въздържание, с времето станали много известни благодарение на своята обиграност и плам. Ловците на плъхове... На тия по-добре не им подражай, всички до един се пропили и се преселили при прадедите си. Май сега е дошъл редът и на вещерите. Четеш Родерик дьо Новембре, нали? Ако не ме лъже паметта, той споменава вещерите, първите, които започнали да обикалят страната преди триста години, когато жътварите излизали на нивата въоръжени

и заедно с цяла тълпа съселяни, когато селата били завардени от три реда огради с остри колци, керваните на търговците приличали на отряди от наемници, а по защитните валове на малобройните селища ден и нощ стояли готови за стрелба катапулти. Защото ние, хората, сме били неканени гости тук. Тукашните земи били във владение на драконите, мантикорите, грифоните и амфисбените, вампирите и върколаците, кикиморите, химерите и летавците. И се е налагало земята да се отвоюва от тях парче по парче, всяка долина и седловина, всяка горичка и полянка. Нещо, постигнато не без неocenимата помощ на вещерите. Ала тези времена са безвъзвратно отминали, Гералт. Баронът не дава да бъде убит този видлогон, защото със сигурност това е последното драконоподобно в радиус от хиляди мили и защото вече буди не страх, а съчувствие и носталгия по миналото. Тролът под моста си живее като свой с хората, понеже вече не е чудовище, с което плашат децата, а местна забележителност, че и полезна при това. А ужасниците, мантикорите, амфисбените? Седят си в непроходимите гори и в непристъпните планини...

— Значи съм бил прав. Нещо приключва. Независимо дали ни харесва. Нещо е към своя край.

— Не ми харесва, че говориш изгъркани истини. Нито физиономията, с която ги изричаш. Какво ти става? Не мога да те позная, Гералт. Да тръгваме по-скоро на юг, към дивите земи. Като видиш сметката на едно-две чудовища, ще ти мине мрачното настроение. Там като че ли има доста чудовища. Разправят, че когато на някоя старица ѝ омръзнул животът, тя, милата, хващала гората сам-самичка, уж за дърва, без да вземе остена със себе си. Резултатът бил гарантиран. Трябва да се заселиш там завинаги.

— Може да ида там. Но без да се заселвам.

— Защо? Там един вещер ще припечелва по-лесно.

— Припечелването ще е по-лесно — Гералт отпи глътка от дамаджаната, — но харченето на печалбата ще е по-трудно. Освен това там ядат ечемична и просена каша, бирата има някакъв особен вкус и комарите хапят лошо.

Лютичето се разсмя с пълно гърло, подпрял глава на подвързаните в кожа книги по полицата.

— Просо и комари! Това ме подсеца за нашия пръв поход до края на света. Помниш ли? Запознахме се на пиршеството в Гулет и ти

ме придума...

— Не аз, а ти ме придума. Ти си този, който беше принуден да бяга от Гулет, понеже се оказа, че девойката, която оправи под сцената за музикантите, има четирима яки братя. Търсеха те из целия град, заплашваха да те овъргалят в смола и стърготини. Затова се лепна за мен тогава.

— А ти не беше на себе си от радост, че си намерил спътник. Защото преди това по време на път си бърбил само с кобилата си. Но нека да е както казваш. Наистина трябваше да се покрива за известно време и Долината на цветята ми се стори най-подходяща за целта. Защото се смяташе, че това е краят на населения свят, последният пост на цивилизацията, на границата между два свята... Помниш ли?

— Помня, Лютиче, как да не помня.

6

Вещерът развърза връзките на ризата си и отлепи от шията си подгизналия от пот лен. В пещерата беше много топло, дори горещо, във въздуха бе увиснала тежка, влажна пара, която образуваше капки по покритите с мъх камъни и базалтовите плочи на стените.

Беше заобиколен от растения. Те се източваха от издълбаните в основата, запълнени с торф вдлъбнатини, от огромните кутии, корита и гърнета. Катереха се по стените, дървените решетки и колците. Гералт се оглеждаше с любопитство. Познаваше вида на някои от редките екземпляри — онези, които влизаха в състава на вещерските лекарства и еликсири, магически филтри и вълшебни отвари. И онези, още по-редки растения, за свойствата на които можеше само да се досеща. Имаше и такива, за които не знаеше нищо, дори не беше чувал за тях. Стените на пещерата бяха покрити със звездообразните листа на нестрикса, от гигантските саксии се надигаха плътните кълба на кухоглава и обсипаните с кървавочервени плодчета филизи на аренарията. Той разпозна месестите, изпъстрени с дебели жили листа на сокроцела, червено-жълтите овали на неизмера и тъмните стрелички на пилоритката. Виждаше обгърналия камъните перест мъх на ставикръва, проблясващите шишарчици на гарвановото око и нашарените като тигрова кожа листенца на мишеопашата орхидея.

В сенчестата част на пещерата се виждаха мехурестите, сиви като камъни шапчици на гъбата шитнак. Наблизо растеше шензигрон — билка, способна да неутрализира всички познати токсини и отрови. От зарити в земята сандъчета стърчаха сиво-жълтите, невзрачни метлички на утринника — корен със силни и универсални лековити свойства.

Средата на пещерата беше заета от водните растения. Гералт видя големи саксии, пълни с рогатка и жълтеникава женса, и басейни, покрити с плътен килим от дълбочка — храна за паразитиращия стригач. Стъклени съдове, претъпкани с преплетени стебла на халюциногенен двустрел, стройни тъмнозелени криптокорини и

кълбета нишковничета. Мръсни, пълни с тиня корита, убежище за различни видове плесен и най-обикновени блатни растения.

Ненеке нави ръкавите на жреческата си дреха, извади от кошницата ножица и малко кокалено гребло, след което мълчаливо се залови за работа. Гералт приседна на пейчицата между сноповете светлина, преминаващи през големите кристални плочи, вградени в тавана на пещерата.

Жрицата си тананикаше под нос и ловко потапяше ръце сред гъстака от листа и филизи. Щракнаше бързо с ножиците и пълнеше кошницата с растения. Пътьом оправяше колчетата и рамките, които поддържаха стеблата, и разрохкваше почвата с дръжката на гребълцето. Понякога с мърморене откъсваше изсъхнали или изгнили дръжчици и ги хвърляше в съдината с хумуса, който се събираше за храна на гъбите и някакви неизвестни на вечерта люспести, подобни на змии растения. Той дори не беше сигурен, че това са растения, струваше му се, че проблясващите корени леко шават и протягат покритите си с власинки израстъци към ръцете на жрицата.

Беше топло. Много топло.

— Гералт?

— Слушам — откликна той, преборвайки се с обзелата го сънливост.

Ненеке, въртейки в ръце ножиците, го гледаше иззад огромните перести листа на мухохраста.

— Изчакай малко. Остани. Още няколко дни.

— Не мога, Ненеке. Време ми е.

— Закъде бързаш? Да не ти пука от Херевард. А оня скитник, Лютичето, нека заминава сам. Остани, Гералт.

— Не, Ненеке.

Жрицата щракна с ножиците.

— Да не би да бягаш от храма, защото те е страх тя да не те намери тук?

— Да — призна си той веднага. — Позна.

— Загадката не беше трудна — измърмори Ненеке. — Успокой се, Йенефер вече намина. Преди два месеца. Няма да се върне скоро. Скарахме се. Не, не заради теб, тя дори не попита за теб.

— Не попита, така ли?

— Ето къде те боли — засмя се жрицата. — Ти си егоцентричен като всеки мъж. Най ви е зле, когато не се интересуват от вас, нали? По-зле е от равнодушието. Не се отчайвай. Достатъчно добре познавам Йенефер. Тя не питаше, но внимателно оглеждаше, опитваше се да открие следи от твоето присъствие. А пък на тебе ти беше направо бясна, усетих го.

— Защо се скарахте?

— Не е ли все едно?

— Можеш да не ми казваш. И без това знам.

— Съмнявам се — рече спокойно Ненеке, докато оправяше колчетата. — Твърде повърхностно я познаваш. Честно казано, тя теб също. Доста типично за връзката, която имате или сте имали някога. И двамата не ви бива за нищо друго, освен за една прекалено емоционална оценка на последствията при пълно игнориране на причините.

— Тя е била тук, за да се лекува — студено каза той. — Признай си, че затова се скарахте.

— Нямам какво да си признавам.

Вещерът стана и отиде под едната от кристалните плочи, вградена в тавана на пещерата.

— Ела за малко, Ненеке. Погледни това.

Той отвори тайното джобче в колана си и извади оттам малко вързопче — миниатюрна кесийка от козя кожа, — след което изсипа съдържанието му на дланта си.

— Два диаманта, рубин, три чудни нефрита и привлекателен за окото ахат. — Ненеке разбираше от всичко. — Колко бройки за тях?

— Две хиляди и петстотин темерски орени. Наградата за вампирката от Визим.

— И разкъсана шия — смръщи вежди жрицата. — Какво пък, въпрос на цена. Но си постъпил правилно, като си обърнал орените в дрънкулки. Ореът е доста нестабилен, а цените на скъпоценните камъни във Визим са ниски, защото рудниците на джуджетата в Махакам са много близо. Ако продадеш камъните в Новиград, ще получиш най-малко петстотин новиградски крони, а кроната е стигнала вече шест и половина орена и продължава да се покачва.

— Искам да ги вземеш.

— Да ги пазя?

— Не. Нефритите са за храма — да речем, че са моят дар за богинята Мелителе. Останалото е... за нея. За Йенефер. Дай ѝ ги, когато се отбие при теб, което вероятно ще стане скоро.

Ненеке го погледна право в очите.

— На твое място не бих направила това. Повярвай, така ще я вбесиш още повече, ако това, разбира се, е възможно. Остави нещата такива, каквито са, защото вече нищо не можеш нито да поправиш, нито да подобриш. Като избяга от нея, ти се държа... да речем, не съвсем достойно за един зрял мъж. Като се опитваш да загладиш вината си със скъпоценности, се държиш като твърде, твърде презрял мъж. Направо не знам кой от двата типа ми е по-неприятен.

— Тя е прекалено властолюбива — измърмори Гералт и извърна лице. — Не можех да понеса това. Държеше се с мен като...

— Престани! — прекъсна го Ненеке. — Стига си се оплаквал. Колко пъти да ти повтарям, че не съм ти майка? Нито имам намерение да ти ставам довереница. Не ме интересува как се е държала с теб. Пък твоето отношение към нея ме интересува още по-малко. Нямам никакво намерение да посреднича или да ѝ връчвам тия глупави камъчета. Щом искаш да си глупак, бъди, но без моето посредничество.

— Ти не ме разбра. Нямам намерение да я умилостивявам или да я купувам. Просто съм ѝ длъжен с нещо, а лечението, на което тя разчита, май е доста скъпо. Искам да ѝ помогна, това е всичко.

— Излиза, че си още по-глупав, отколкото те мислех. — Ненеке вдигна кошницата. — Скъпо лечение? Помощ? За нея твоите камъчета са дреболия, едно нищо. Знаеш ли колко пари може да изкара Йенефер от прекъсването на бременността на някоя светска дама?

— Точно това го знам. Знам и че взема още повече за лекуване на безплодие. Жалко, че не може да помогне на себе си. Затова прибегва до чужда помощ, включително и до своята.

— На нея никой не може да ѝ помогне, напълно изключено е. Тя е магьосница. И, както при повечето ѝ посестрими, има атрофирани, напълно непроизводителни гонади, като процесът е необратим. Тя никога няма да зачене.

— Не всички магьоснички са оцетени в това отношение. Знам някои неща за това. Ти също ги знаеш.

— Така е. — Ненеке присви очи. — Знам.

— Не може да бъде правило нещо, от което има изключения. И моля те, не ми говори, че изключенията потвърждавали правилата. По-добре ми разкажи за изключенията.

— За изключенията може да се каже само това, че ги има — студено отвърна жрицата. — Нищо повече. А Йенефер... За съжаление тя не влиза в изключенията, що се отнася до дефекта, за който говорим. Защото във всичко останало е трудно да се намери по-голямо изключение от нея.

— На магьосниците се е удавало да възкресяват мъртвите — каза Гералт, без да се обижда нито от студенината, нито от намеците. — Известни са ми документирани случаи. А възкресяването от мъртвите, както ми се струва, е по-трудна работа от изчеряването на атрофията на жлези или органи.

— Само така ти се струва. Не знам за нито един документиран успешен случай на излекуване на атрофия или на регенериране на жлези с вътрешна секреция. Стига, Гералт, разговорът ни взе да заприличва на лекарски преглед. Ти не разбираш от тези неща, за разлика от мен. След като ти казвам, че Йенефер е платила за придобиването на определени способности със загубата на други, значи е така.

— След като това е толкова очевидно, не разбирам защо тя непрекъснато се опитва...

— Въобще ти разбираш съвсем малко неща — прекъсна го жрицата. — Страшно малко. Престани да се притесняваш за болезките на Йенефер и помисли за своите. И твоето тяло е било подложено на необратими промени. Тя те учудва, а какво ще кажеш за себе си? Нали ти е ясно, че никога няма да станеш човек, а ти само това правиш, все се опитваш да станеш такъв. И правиш човешки грешки. Грешки, каквито един вещер не бива да прави.

Гералт се подпря на стената на пещерата и обърса потта от челото си.

— Нямах отговор — отбеляза Ненеке и се усмихна. — Не се учудвам. Трудно е да се спори с гласа на здравия разум. Ти си болен, Гералт. Ти си непълноценен. Реагираш зле на еликсирите. Имаш ускорен пулс, забавена акомодация на очите, забавени реакции. Не ти се получават най-обикновените Знаци. И при всичко това

възнамеряваш да хванеш пътя? Трябва да се лекуваш. Нужна ти е терапия. Но преди това — транс.

— Значи затова си изпратила Йола при мен? За терапия? За да изпадна по-лесно в транс?

— Ама че си глупав!

— Не чак дотам.

Ненеке му обърна гръб и пъкна ръка сред месестите филизи на непознати за вечерта увивни растения.

— Е, добре. Аз ти я пратих. За терапия, както ти се изрази. И ще ти кажа, че нещата потръгнаха. На сутринта ти реагираше много по-добре. Освен това Йола също има нужда от терапия. Не се сърди.

— Не се сърдя нито на... терапията, нито на Йола.

— А на гласа на здравия разум, който чуваш, така ли?

Гералт не отговори.

— Трансът е необходим — повтори Ненеке и огледа пещерната си градина. — Йола е готова. Тя установи с теб и физически, и психически контакт. Ако искаш да отпътуваш, ще направим необходимото тази нощ.

— Не искам. Разбери, Ненеке, когато изпадне в транс, Йола може да започне да предрича. Да пророкува, да вижда бъдещето.

— Точно това е целта.

— Именно. Не искам да знам бъдещето си. Как след това ще върша онова, което върша? Впрочем, аз и без това съм наясно по въпроса.

— Сигурен ли си?

Той не отговори.

— Е, добре — въздъхна жрицата. — Да вървим. Между другото, Гералт, не ми се иска да бъда нетактична, но... Ще ми кажеш ли как се запознахте? С Йенефер. Как започна всичко?

Вещерът се усмихна.

— Започна се с това, че няхаме какво да ядем с Лютичето и решихме да наловим риба.

— Да разбирам ли, че вместо риба си хванал Йенефер?

— Не съвсем. Ще ти разправа как стана. Но след вечерята, ако не възразяваш. Леко огладнях.

— Тогава да вървим. Взех всичко, каквото трябваше.

Вещерът тръгна към изхода, като пак огледа пещерната оранжерия.

— Ненеке?

— Какво?

— Половината от тукашните растения не се срещат никъде другаде по света. Не греша, нали?

— Не грешаш. Повече от половината.

— И по каква причина?

— Ако ти кажа, че причина за това е милостта на богинята Мелителе, сигурно ще ти се стори недостатъчно?

— Най-вероятно — да.

— Така си и знаех — усмихна се Ненеке. — Разбираш ли, Гералт, нашето ярко слънце все още свети. Но вече не толкова силно като преди. Ако искаш, почети книги по въпроса. А ако не ти се губи време за четене, може би ще ти е достатъчно да ти кажа, че кристалът на таванските прозорци действа като филтър. Той пресява убийствените лъчи, които все повече се множат в слънчевата светлина. Ето защо тук живеят растения, които не се срещат в естествени условия никъде другаде по света.

— Разбрах — кимна вещерът. — Ами ние, Ненеке? Как стоят нещата с нас? Нали същото слънце свети и за нас? Не трябва ли и ние да се изпокрием под такива стъкла?

— По принцип би трябвало — въздъхна жрицата. — Обаче...

— Обаче какво?

— Обаче вече е късно.

7

I

На поляната, в пълно бойно снаряжение, без шлем, праметнал през рамо карминеночервения плащ на Ордена, стоеше Фалвик. А до него, с кръстосани на гърдите ръце — набито брадато джудже с лисичи кожух и шлем с нашийник от железни брънки. Тайлес, без доспехи, с къса стегната камизола, бавно се разхождаше напред-назад, като от време на време размахваше оголен меч. Вещерът се огледа наоколо, спря коня си. Наколениците, нагръдниците, налакътниците и плоските каски на обкръжилите поляната въоръжени с пики войници хвърляха отблясъци.

— Проклятие — измърмори Гералт. — Това можеше да се очаква.

Лютичето направи завой с коня и тихо изруга, когато видя воители с пики, препречили пътя им назад.

— Какво става, Гералт?

— Нищо. Затваряй си устата и не се меси. Ще се опитам някак да ги баламосам.

— Питам какво има? Отново приключение, така ли?

— Млъквай.

— Идеята да отидем до града си беше глупава — простена трубадурът и погледна към извисяващите се над гората кулички на близкия храм. — Трябваше да си седим при Ненеке и да не си подаваме носа...

— Нали ти казах да млъкнеш? Ще видиш, всичко ще се оправи.

— Няма такива изгледи.

Лютичето имаше право. Такива изгледи нямаше. Тайлес продължаваше да крачи нервно и да размахва меч, без да ги поглежда. Войниците, подпрени на пиките си, гледаха мрачно и равнодушно, с израз на професионалисти, при които убийството не предизвиква усилено отделяне на адреналин.

Гералт и Лютичето слязоха от конете. Фалвик и джуджето бавно се приближиха.

— Вие оскърбихте благородния Тайлес, вещерю — изрече графът без предисловия и без изискваните от обичая приветствия. — А Тайлес, както вероятно си спомняте, ви хвърли ръкавица. На територията на храма не вървеше да настояваме, затова изчакахме да се пуснете от полата на жрицата. Тайлес ви чака. Длъжен сте да се биете.

— Длъжен съм, така ли?

— Да.

— А не ви ли се струва, господин Фалвик — с крива усмивка поде Гералт, — че благородният Тайлес ми оказва твърде голяма чест? Не съм имал удоволствието да бъда посветен в рицарско звание, а що се отнася до раждането, май ще е по-добре да не споменавам съпътстващите го обстоятелства. Боя се, че едва ли съм достоен... Какво се казваше в такива случаи, Лютиче?

— Недостоен съм да ви дам удовлетворение и да се срещна с вас на бойното поле — издекламира поетът, издувайки бузи. — Рицарският кодекс гласи...

— Капитулът на Ордена се ръководи от свой собствен кодекс — прекъсна го Фалвик. — Ако вие предизвиквахте на дуел рицар от Ордена, той би могъл да ви откаже или напротив, в зависимост от желанието си. Но нещата стоят по друг начин: рицарят ви хвърля ръкавица, като с това ви издига до своето ниво, разбира се само за времето, необходимо да се измие срама на оскърблението. Вие не можете да откажете. Отказът временно да сте равен с него по достойнство ви прави недостоен.

— Логично — каза Лютичето и направи маймунска гримаса. — Изглежда, сте изучавали философия, благородни рицарю.

— Не се намесвай. — Гералт вдигна глава и погледна Фалвик в очите. — Доизкажете се, рицарю. Искам да знам накъде биете. Какво ще стане, ако аз, току-виж, се окажа... недостоен?

— Какво ще стане ли? — Фалвик се усмихна ехидно. — Ами ще стане това, че аз ще заповядам да те обесят на някой клон, негоднико.

— По-спокойно — внезапно се обади с дрезгав глас джуджето. — Без нерви, господин графе. И без обиди, става ли?

— Не ме учи на обноски, Цранмер — процеди през зъби рицарят. — И помни, че си длъжен да изпълняваш точно дадените ти от княза заповеди.

— Вие сте този, който не трябва да ме учи, графе. — Джуджето положи длан на пъхнатата в колана му двуостра бравичка. — Знам как се изпълняват заповеди, ще мина и без вашите поучения. Господин Гералт, разрешете. Аз съм Денис Цранмер, капитан от стражата на княз Херевард.

Вещерът изискано сведе поглед. Очите на джуджето бяха светлосиви, стоманено проблясващи под сламено-розовеещите рунтави вежди.

— Удовлетворете желанието на Тайлес, господин вещер — спокойно продължи Денис Цранмер. — Така ще е по-добре. Целта е не да бъде убит, а да бъде обезоръжен противникът. Приемете предизвикателството и му разрешете да ви обезоръжи.

— Какво да направя, прощавайте? Че не разбрах.

— Рицарят Тайлес е любимец на княза — рече Фалвик със зловеща усмивка. — Ако ти, изрод такъв, по време на двубоя дори го докоснеш с меч, ще бъдеш наказан. Капитан Цранмер ще те арестува и ще те достави пред сияйния поглед на Негово Височество. За да бъдеш наказан. Такава е заповедта.

Джуджето дори не погледна рицаря, не откъсваше от Гералт студените си стоманени очи.

Вещерът се усмихна леко, но достатъчно презрително.

— Ако съм разбрал добре — каза той, — ще съм длъжен да се съглася на двубой, защото при отказ ще бъда обесен. Обаче ако се бия, съм длъжен да позволя на противника да ме осакати, защото ако аз го раня, ще ме побият на кол. Много оптимистични перспективи. Дали пък да не ви спестя излишен труд? Да си ударя главата в дънера на някой бор и сам да се... разоръжа? Това устройва ли ви?

— Без шегички — изсъска Фалвик. — Не си влошавай положението. Ти оскърби Ордена, скитнико, и трябва да бъдеш наказан. Сега загаряваш, надявам се? А младият Тайлес се нуждае от славата на победител на вещици, затова капитулът реши да му предостави такава възможност. Позволиш ли да те победят, запазваш мизерния си животец. Не ни трябва трупът ти, искаме Тайлес да остави белег на кожата ти. Която, понеже е кожа на мутант, ще зарасне бързо. Хайде, да тръгваме. Решавай, нямаш избор.

— Така ли смятате, господин графе? — Гералт се усмихна още по-неприятно и плъзна по войниците преценяващ поглед. — Пък аз

смятам, че имам.

— Да, вярно е — призна Денис Цранмер. — Имате. Обаче тогава ще се лее кръв, много кръв. Като в Блавикен. Това ли желаете? Да обремените съвестта си с кръв и смърт? Защото излиза, че кръвта и смъртта са изборът според вашите сметки, господин Гералт.

— Умеете да поднасяте чаровно, дори по пленителен начин аргументите си — пошегува се Гералт. — Нападате човек в гората, след което го удряте на хуманизъм, призовавате към извисени чувства. Доколкото разбрах, молбата ви е да не проливам кръвта на нападналите ме разбойници? Като гледам вашите момчета с пиките, виждам, че им се разтреперват коленцата само при мисълта да се бият с Гералт от Ривия, вещера, който с голи ръце се оправя с вампири. Тук няма да се пролее нито капка кръв, никой няма да пострада. Освен ония, които счупят или навехнат крак, докато бягат към града.

— Аз не мога да кажа нищо лошо за своите колене — спокойно изрече джуджето и куражлийски вирна брада. — Досега не съм бягал от никого и няма да променя навиците си. Не съм женен, нищо не знам за евентуални деца, пък и майка ми, жена, която почти не познавам, бих предпочел да не я намесвам в тая история. Обаче дадените ми заповеди ги изпълнявам. Както винаги точно. Без да се обръщам към никакви чувства — нито към извисени, нито към низши. Моля ви, господин Гералт от Ривия, да вземете решение. Ще се съглася с него, каквото и да е то, и държанието ми ще е подобаващо.

Те се гледаха един друг в очите, джуджето и вещерът.

— Добре — изрече накрая Гералт. — Хайде да приключваме. Жалко ще е да изгубим цял ден.

— Което означава съгласен? — Фалвик вдигна глава, очите му заблестяха. — Съгласен за двубой с благородния Тайлес от Домдал?

— Да.

— Прекрасно. Пригответе се.

— Аз съм готов. — Гералт надяна ръкавицата си. — Да не губим повече време. Лютиче, ти запази спокойствие. Нямах нищо общо с цялата тази работа. Нали, господин Цранмер?

— Абсолютно — твърдо отсече джуджето. — Напълно, господин Гералт. Каквото и да е станало, то засяга само вас.

Вещерът измъкна иззад гърба си меч.

— Не — заяви Фалвик. — Няма да се биеш с този твой бръснач. Вземи моя.

Гералт сви рамене. Взе оръжието на графа и го размахна пробно.

— Тежи — студено отбеляза той. — Със същия успех можем да се бием с мотики.

— Тайлес има същия. Шансовете са равни.

— Какъв шегаджия сте само, рицарю Фалвик. Направо невероятен!

Войниците завардиха поляната в рехав кръг. Тайлес и вещерът се изправиха един срещу друг.

— Не желаете ли да се извините, господин Тайлес?

Рицарчето стисна зъби, сложи лявата си ръка зад гърба и замря в позицията на фехтовчик.

— Не? — подсмихна се Гералт. — Няма да се вслушате в гласа на здравия разум, така ли? Жалко.

Тайлес приклекна, скочи и нападна мълниеносно, без предупреждение. Вещерът дори не помисли да парира, избягна плоския удар с бърза чупка в кръста. Рицарчето замахна широко, острието отново разсече въздуха. Гералт с виртуозен пирует се изплъзна на острието, отскочи с лекота назад, направи къс финт и наруши ритъма на Тайлес. Тайлес изруга, удари с широк замах отдясно, за миг изгуби равновесие, направи опит да си го възвърне, като неловко вирна меча, за да се предпази. Вещерът удари с устрема и силата на мълния, директно, с изпъната докрай ръка. Тежкото оръжие срещна със звън острието на Тайлес, което се изметна и удари притежателя си по лицето. Рицарят изрева от болка, тръшна се на колене и заби чело в тревата. Фалвик изтича при него. Гералт заби меча в земята и се извърна.

— Стража! — кресна Фалвик. — Хванете го!

— Стой! Не мърдай! — викна на стражата Денис Цранмер и сложи ръка на тъпото на брадвичката.

Войниците замръзнаха на място.

— Не, графе — бавно изрече джуджето. — Винаги изпълнявам заповедите... точно. Вещерът не докосна с пръст рицаря Тайлес. Хлапакът се удари в собственото си желязо. Извади лош късмет.

— Ранен е в лицето! Обезобразен е за цял живот!

— Кожата е нещо, което заздравява. — Денис Цранмер впери стоманения си поглед във вещера и оголи зъби в усмивка. — Белегът ли? За един рицар белезите са спомен за почит, повод за слава и възхвала, каквито толкова му желаше капитулът. Рицар без белег е нищо и половина. Попитайте него самия, графе, и ще се убедите, че той се радва на случилото се.

Тайлес се търкаляше по земята, плюеше кръв, стенеше и виеше, така че не му личеше да се радва особено.

— Цранмер! — изрева Фалвик и измъкна меч от земята. — Кълна се, че ще съжаляваш за това!

Джуджето си извърна, бавно издърпа брадвичката си и плю в дясната си длан.

— О, господин графе — каза той със скърцащ глас. — Не се кълнете напразно. Не мога да търпя клетвопрестъпници, а княз Херевард ми е дал правото да изпълнявам присъдата на такива от раз. Ще пусна глупавите ви думи покрай ушите си. Но настоятелно ви моля да не ги повтаряте.

— Махай се от Еландер, вещерю — обърна се Фалвик към Гералт, задъхвайки се от омраза. — Незабавно. На мига.

— Рядко се съгласявам с него, но в случая е прав — измърмори Денис, отиде при вещера и му върна меч. — Тръгнете си оттук колкото се може по-бързо.

— Ще се възползваме от съвета ви. — Гералт препаса през рамо меч. — Но първо трябва да кажа нещо на благородния граф. Господин Фалвик!

Рицарят на Бялата роза запримигва нервно и избърса длани в наметалото си.

— Нека се върнем за миг към кодекса на вашия капитул — продължи вещерът, стараейки се да сдържи усмивката си. — Много ме интересува едно нещо. Да предположим, че съм се почувствал оскърбен от държанието ви в цялата тази история, и да допуснем, че ви предизвикам на дуел тук и сега, тогава какво щяхте да направите? Щяхте да ме сметнете за достатъчно... достоен, за да кръстосаме мечовете си? Или щяхте да се откажете, знаейки, че в такъв случай аз бих ви счел за недостоен дори за това да ви заплюя, да ви шамаросам или да ви сритам по задника пред вашите войничета? Бъдете така любезен да задоволите любопитството ми, граф Фалвик!

Фалвик пребледня, отстъпи крачка назад и се огледа. Войниците отбягваха да срещнат погледа му. Денис Цранмер изкриви презрително устни, изплези език и се изплю на солидно разстояние.

— Мълчите — продължи Гералт, — но аз чувам във вашето мълчание да проговаря гласът на здравия разум, господин Фалвик. Вие задоволихте моето любопитство, а сега аз ще задоволя вашето. Ако ви интересува какво ще стане, ако Ордена дръзне, независимо по какъв начин, да досажда на майка Ненеке или на нейните жрици и послушнички, или пък да подходи прекалено грубо към капитан Цранмер, трябва да знаете, графе, че аз ще ви открия и нехаейки за всякакви кодекси, ще ви източа кръвта като на прасе.

Рицарят пребледня още повече.

— Не забравяйте какво съм ви обещал, господин Фалвик. Хайде, Лютиче. Време е да потегляме. Всичко добро, Денис.

— Успех, Гералт — каза джуджето и широко се усмихна. — Всичко добро и на теб! Радвам се на срещата ни, надявам се, че няма да е последна.

— Взаимно е, Денис. Довиждане тогава.

Отдалечиха се преднамерено бавно, без да поглеждат назад. Преминаха в тръс чак когато навлязоха в гората.

— Гералт — изведнъж заговори поетът, — предполагам, че няма да се юрнем направо на юг? Мисля, че трябва да заобиколим Ерандер и владенията на Херевард. Или смяташ да продължиш с този спектакъл?

— Не, Лютиче, не смятам. Ще минем през горите, после ще свием по Търговския път. Помни, че не бива да казваш нито дума на Ненеке за днешния сблъсък. Нито дума.

— Надявам се, че потегляме веднага?

— Незабавно.

II

Гералт се наведе, провери скобата на стремето и намести прекалено силно затегнатия ремък. Оправи сбруята, дисагите и прикачения към седлото сребърен меч. Ненеке стоеше на две крачки от него, неподвижна, със скръстени на гърдите ръце. Приблужи се Лютичето, повел за юздите тъмнокафявия си жребец.

— Благодарности за гостоприемството, уважаема — сериозно каза той. — И моля те, не ми се сърди. Знам, че въпреки всичко ме обичаш.

— Разбира се — сериозно отвърна Ненеке. — Обичам те, нехранимайко такъв, макар и аз да не знам защо. Е, хайде...

— До нова среща, Ненеке.

— До нова среща, Гералт. Пази се.

Вещерът се усмихна горчиво.

— Предпочитам да пазя другите. От това има повече полза, общо взето.

Изад храма, иззад обвитите с бръшлян колони излезе Йола, съпроводена от две младши послушнички. Носеше сандъчето с нещата на вечера. Избягваше неловко погледа му, смутената усмивка ту се появяваше, ту изчезваше от нежното й луничаво и изчервено лице. Придружаващите я послушнички не криеха многозначителните си погледи и с мъка сдържаха смеха си.

— Велика Мелителе — с въздишка каза Ненеке. — Цяла прощална процесия. Вземи си сандъчето, Гералт. Попълних запасите от еликсирите ти, налице е всичко, което не достигаше. И онова лекарство, знаеш кое. Пий го редовно, на всеки две седмици. Не забравяй, важно е.

— Няма. Благодаря, Йола.

Девојката сведе глава, подаде му сандъчето. Копнееше да каже нещо. Но не знаеше какво точно, какви думи да изрече. И не знаеше какво би казала, ако можеше. Не знаеше. И не искаше. Ръцете им се докоснаха.

Кървища. Кървища. Кървища. Кости като бели счупени пръчици. Сухожилия като белезникави върви, изтръгнати изпод кожата, раздирана от огромни, настръхнали лапи и остри зъби. Ужасяващ звук на разкъсвана плът и вик — безсрамен и ужасяващ в своето безсрамие. В безсрамието на края. На смъртта. Кръв и вик. Вик. Кръв. Вик...

— Йола!!!

С невероятна за нейното телосложение бързина, Ненеке се спусна към лежащата на земята, напрегната, разтърсвана от конвулсии девойка, и я подхвана за раменете и главата. Едната от послушничките се беше вцепенила като ударена от гръм, другата, успяла да запази самообладание, коленичи в нозете на Йола. А тя се беше извила на дъга, отворила уста в беззвучен вик.

— Йола! — викаше Ненеке. — Йола! Говори, дете! Говори!

Девойката се напрегна още по-силно, прехапа устни, тънка червена струйка потече по бузата ѝ. Ненеке, почервеняла от усилие, изкрещя нещо, което вещерът не разбра, но медальонът така дръпна шията му, че той неволно се наведе и се преви като от невидим товар.

Йола застина.

Лютичето, блед като платно, въздъхна шумно. Ненеке се изправи. Бавно. С усилие.

— Вземете я — подметна тя на послушничките. Бяха дотичали още момичета — сериозни, сащисани, смълчани.

— Вземете я — повтори жрицата. — Внимателно. И не я оставяйте сама. Аз ще дойда след малко.

После се извърна към Гералт. Вещерът стоеше неподвижно и въртеше юздите в потната си ръка.

— Гералт... Йола...

— Мълчи, Ненеке.

— Аз също видях това... За миг. Не заминавай, Гералт.

— Трябва.

— Ти видя ли... видя ли това?

— Да. Не за пръв път.

— И какво?

— Няма смисъл да се оглеждаме назад.

— Не заминавай, моля те.

— Трябва. Погрижи се за Йола. Довиждане, Ненеке.

Жрицата бавно поклати глава, подсмъркна и с рязко, отсечено движение избърса сълзата си.

— Сбогом — прошепна тя, като го гледаше в очите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.